

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' אלא קדשי מונח
בבחייהם נמי דאורייתא לית
בהו מעילה: (ב) רש"י ד"ה
א"כ ינאי וכו' במחזורת עליו
א"כ כמו לא חזיריה דמס'
קדושין דף לט ע"א:
(ג) ד"ה הנהנה וכו' לכלבים
רמשיני האי מעל: (ד) ד"ה
אלא וכו' רבוי ינאי רמשיני
אמר לך כז"ל והד"א:

גליון הש"ס

במראה א"ר ינאי מחזרתא.
עין זכאים דף מה ע"א
תוספות ד"ה רואה אני:
תוס' ד"ה ואפילו כו'
הדעמירן מחיים. עין חולין
קלאה ע"א תוס' ד"ה והא
וה"ע:

שיטה מקובצת

ה' דקדקו אלף נ"ח מנחות ודע
משמין מנייה אלף קדש בדק הבית
יו' דמחוריו לה' אלף מקרא אחרינא נכ
מעילה דכמיז ואש כי יאכל קדש בגגה ה'
ינא חזין מעילה מפורשת מה"ט אלף
הבית והכל קאמר איפכא י"ל דלף קש א'
דק הבית יז בהם מעילה וליכא מאן
כומו עליו והי"פ דהם חזין מעילה מ'
ה' שהי' יז קריבה למזבח ואש"ג דעוריה'
משום מעילה אלף על דק הבית דקדקדק
מעילה יח אלף כהו בעולה והיינו הא דק'
ואשם בעולה קריקא שפיר מיוז'
ואפילו י' בתו י"ז (דארו) דא' א'
ט גרזו יז דמי אשם ראיה' ל'
בכלל העמדה ח"ג יז מי לא עסקין *
ליה דלף מעל משום לו דאמר חזין מורד'
מעילה י"ל דכפ"י שם דרוק לאהלין
בקדשים שמתו מעילה נז: בזה"י קריא'
מוצח ונפקא לן קדשי מוצח מקרא דלעיל'
בסוף פרק כל הבשר (חולין דף קה.) דליכא
והא דלף * מפיק מרבי ינאי פשיטא ליה
בקדשי מוצח ואם תאמר והיאל' נפקא
ה' מהיאל' דרשא קאמר לעיל דרוקא ה'

[illegible]

מזאתות ו"ל דשאני האם דאיא קדושת הגוף וא"כ איסור דאין פורין הוי מן התורה ומש"ה דין הוא דשאר הנאות נמי אסורות אבל תבשאר הנאות וכן פירש פרק כל שעה: (ל) מחיבת יו"מ עד תיבת וא"ה והאידן נמחק: (מ) מיניה דיש מעילה בבשר קדשי: (נ) לשם ס"א הבשר שאינו כלל לגבוה א"כ לא תיבת אלמא ל"ש ונמחק: (ס) קדשים אפילו

קדשי מזבח פרק רביעי מעילה

למעילה. שאם נהנה מב' מיני קדשי מוצב בשוה פרוטה מעל. ומתטרפין נמי לבית לחייב עליהן משום נותר או פיוגל או טמא או (לכית) חבול מעלה בחוך: קדשי דוק הכיז מאטרפין וזו עס זה למעילה. אבל פגול ונותר וטמא אין בהן משום דהני לא נהגי במהשיב דבה הכיז ומדושת דמיס ימינו:

קדשי מוזה וקדשי זבד הבית מלטרופין
 וזה עם זה למעלה. אבל לא לדבר
 אחר יא' ומש"ה קא פליג לה מתנימין
 דמני קדשי מוזה כפני עמון וקדשי
 זבדק הבית כפני עמון: יא' גמל אר"י
 ינאי מחורסא. דבר ברור הוא כמו(א)
 המתחורות עליו (מזר דף סג.): שאין
 חייבין קרבן מעילה וכו' פנ וכו':
 יא' ומתנן מדרבנן. הוא דלית בזה
 מעילה דקדשי מוזה אבל לא מדאוריין:
 הכנסה מן הכתוב כשהיא חיה לא מעל
 עד שיפגוש. כגון שרכב עליה והכניסה
 כדמפרש בפירקין דלקמן (דף יט.)
 דבכתובת בעלת מוס מיירי דקיימת
 לדמי לפיכך מעל שהפסיד להקדש שהיא
 מומיה וכשהיא מתה כיון שהקדש ממנה
 אצ"פ שלא פגם מעל דלאו דמני קיימא
 שאין פודין את הקדשים להאכילן
 לכלבים (פסחים דף כט.) (א) האי מעל נמי
 מדרבנן. והא קרא קא נסיב לאשמועינן
 (ב) דמלאוריין עמון: יא' חייב מעילה דבר
 טורח. משום דכמיני קרבן יא' וכו' דמילא לא
 נחוו לקדשי ה' ונבא. קמיייר עולא חילמא
 בקדשי צב"ה אפי' ממו נמי לא יא' חייב
 מעילה לאי חללא דקדש אשפה מי לא
 קדשה לדמי דהא דזה מעילה ה"ז דאי
 קדשה צבמה לזבד הבית אצ"פ דמתה
 קדשה נמי לדמים ואית בה מעילה: אלא
 פשיטא דקדשי מוזה מיירי. ולאחר
 נמימא יא' חייב מעילה דבר מורה מכלל
 דבחייתן יש בהן מעילה מדאורייתא
 וקשיא לרבי ינאי יא' (ו) אמר ק"ר ינאי
 אלא ודאי קדשי מוזה נמי אית בה
 מעילה מדאורייתא אבל יא' מהאי קדשי
 ה' דקרא דנפש כי תמסול מעל לא
 שמעינן מיניה אלא קדשי זבד הבית
 יא' דמחורין לה' אלא מקרא אחריתא נפקא לן
 מעילה דכתיב ואיש כי יאכל קדש בשגגה וגו' (ויקרא כב)
 דכלל קדש מיירי:
 מתני'

[illegible][illegible]

מזבח בשוה פרוטה מעל.
לילה משום נותר או פיגול
ך: קדשי בדק הבית מאטרפין
ין בהן משום דהני לא נהגי

קדשי מזבח *מצטרפין זה עם זה למעילה
 2 ולחייב עליהם משום פיגול ונותר
 וטמא קדשי בדק הבית מצטרפין זה עם זה 3
 4 אחד קדשי מזבח 5 ואחד 6 קדשי בדק הבית
 מצטרפין זה עם זה למעילה: נמ' השתא יש
 לומר 7 דקתני אחד קדשי מזבח ואחד קדשי
 בדק הבית דהאי קדושת הגוף והאי קדושת
 הרים אפ"ה קתני מצטרפין זה עם זה קדשי
 מזבח עם קדשי מזבח מיבעיא משום קדש
 עולה לחייב עליהן משום פיגול נותר וטמא
 דקדשי בדק הבית לא 8 איכא הכי משום הכי
 קא פליג ליה 9 א"ר ינאי 10 מחזורתא אין דחייבין
 משום מעילה אלא על קדשי בדק הבית 11 ועולה
 בלבד מ"ט דאמר קרא 12 נפש כי תמעל מעל
 ממעלה ה' קדשים המיוחדין לה' יש בהן
 מעילה אבל קדשי מזבח אית בהו לכהנים ואית
 בהו לבעלים תנן קדשי מזבח מצטרפין זה עם
 זה למעילה מדרבנן 13 קדשי קדשים ששחטן
 בדרום מועלים בהן 14 מדרבנן תנן 15 הנהגה מן
 החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום
 כשהיא מתה כיון שנהגה כל שהוא מעל מדרבנן
 16 ומדאורייתא לא והתניא 17 רבי אומר 18 כל חלב
 ורואה קרבן אימורי קדשים סליכא למעילה מדרבנן
 19 והא קרא קא נסיב לה אסמכתא בעלמא 20 והא
 אמר עולא אמר רבי יוחנן קדשים שמתו יצאו
 מידי מעילה דבר תורה במאי אילימא בקדשי
 בדק הבית אפילו כי מתו נמי לא יהא אלא
 דאקריש אשפה 21 לבדק הבית לאו 22 אית בה
 מעילה אלא 23 קדשי מזבח 24 דאורייתא מי
 אית בהו מעילה אלא הכי קא אמרי דבי
 רבי ינאי מהאי 25 קרא קדשי בדק הבית שמעין
 מיניה קדשי מזבח לא שמעין מיניה:
 מתנ'

[illegible]

מחזורתא. הכי קאמר מחזור ומבורר דמורבנן הוא דלעיל בהו מעילא בקדשי עליה ובהכחשה ואומנין בפרקין דלמקא ובהשאית מחת כיוון שנתנה מנחה אפילא (א) מני מעל. מני מעל כיוון דהוה ברתה מני אביקדשי בוק הובי מניא אפילו כי לודינה הכי נמי אל מקדשי בשביל לאת מניא ורואח מיתת נוצא מני מעילא אפילו רואח מיתת מניא מעילא בלחא אלא מקרא אחרינא ליפנין דקדשי מזמ

קדשי מובה מצטרפין זה עם זה למעילה. אם אכל טע כשר עולה זו
חלי וזת ומבשר עולה אחרת חלי וזת חייב קרבן מעילה וכן למ"ד
לקמן (דף יט:) דמעילה בשנה פרוטה אם אכל חלי שנה פרוטה מזו וחלי
שנה פרוטה מזו חייב: ולחייב משום פניול ונתיר וטמא. שאם אכל
חלי וזת מינה וזת וזת וזת וזת חייב כרת

זה עם זה למעילה
משום פיגול ונותר
מצטרפין זה עם זה א
ד' קדשי בדק הבית
עילה: גמ' השתא יש
שי מוצב ואחד קדשי
ההוף והאי קדושת
פין זה עם זה קדשי
מביעיא משום קדש
פיגול נותר וטמא
איכא הכי משום הכי
מחוררתא אין דייבין
שי בדק הבית וועלה
נפש כי תמועל מעל
ויחדין לה' יש בהן
אית בהו לכהנים ואית
מוצב מצטרפין זה עם
דשי קדשים ששחטן
דרבנן תנן הנהנה מן
לא מעל עד שיפגום
כל שהוא מעל מדרבנן
רבי אומר כ' כל חלב
קלים למעילה מדרבנן
סמכות בעלמא ודא
נן קדשים שמתו צאו
במאי אילימא בקדשי
תו נמי לא יהא אלא
הבית לאו אית בה
בובא דאורייתא מי
הכי קא אמרי דבי
שי בדק הבית שמעין
לא שמעין מינה:
מתנ'

לנעלים הכך לית צהו מעילה ועולה נמי עורה לכהנים ובסמוך פריך
עולה טובא עד דקאמר במקנא יתו ולרבי ינאי ר"ל כי מזה הפסוק
נפקא לן גזירה דקדשי מוצא ואת"ו והא בשילהי תמורה (דף נב:) א"ר
אבהו משמע אפיכח בקדשי מוצא מפורשת מעילה יומר מקדשי צדק
לאפוקי צדק היות דהא ודאי משמע מתוך הפסוק דמקדשי ה' ין בקדשי
ה' דקאמר אלף על קדשי צדק היות לא אחי לאפוקי עולה לחיקי קדשי
ההקדשה עיקר ולא אלף אלף לאפוקי חטאת ואשם וה"ק הכא אין חייבין
לית דחיה מעילה אלף בקדשי מוצא לא הויא חטאת פסיקא א' דליכא
בכהנים ואית דחיה יון למוצא כלומר צדק הויא הויא דלית מעילה דהיינו חטאת
דחיה חיה א' מועד עד שיפגום. הא פסג אית צהו מעילה יתו:
לומר דשיך שפיר מעילה ללא גרעי מאשפה והקשה רבנו חיים הכהן
ועל דלאו צר העמדה והפרכה ר"ל שזמא קסבר קדשי צדק היות לא הוי
מחיים עד שמתו ואפי"ה קאמר עולא דילאו מידי מפורשת ואת"ו פסוק
שילוי יתו בקדשי צדק היות אמרין צדק כל שעה (פסחים דף טו.) דליכא
ין (כגון) בקדשי צדק היות כגון להקין חמת מצוליו ולהביי שייך הכא
ר מקרא דמקדשי ה' לא נפקא לן אלף קדשי צדק היות ולא קדשי
א' כל חלב אלף גרס והא קרא קא נביי לה פ' ר' ינאי קא מפיק מקרא
למנוח שלמים מכאשר יורם מהיו קרא למורי ש' דגרס והמלי כל חלב
אלף פריך מקרא דכל חלב והיינו קרא דפסיק מייני במסנאן דיש מעילה
למורי קרא אלף בצמיומו קדשים קלים ר"ל כיוון דלפסיקוהו קרא דמקדשי
אלף דרש מייני כלל אלף מוקמינן ליה בכל קדשים ין כן נראה למורי:

חמשה

הכי קאמר מחורו ומבורר דהו לי שאין חייבין משום מעילה אלא על קדשי ברה הברי מדרבנן. ודאית בהו מעילה בקדשי מובה וזאת מדראורייתא: הנהגה מן החטאת קדשי חיה לא הותרה והתבשרה ואמרנן בפרקין דלמאן בהתבטאת בעל מום מירי דקרימא לפרייה והפסד א לא נשכחיה ואיתא כיון שנהגה ממנה אפילו בל פגם מעט נשכחיה לפרייה שאין פורין את ההקדש (ג) מכל מעל. יצאו קדשי ברה דתורה משום דכתיב וחתמה בשגגה מקדשי' ה' וכיון דתורתו לא הוה קדשי ברה חבית מירי אפילו כי מתו לא יצאו קדשי מעילה: לא יוא אלא דאדריש אלא שפטר. ודלמי דא כי נמי אן מקדשי בתמה לאחר מתתה לכרזי חבית מן כל קדשיה דלמיא אלא בה מעילה. ומירי ולאחר תמה יצאו מירי מעילה כמלל דבחייתין שן בהו מעילה ברה דתורה קדשיה' לא יצאו קדשי מובה אלא בתה מעילה אבל מעילה דקדשי' ה' נפסח כי תתעול עול' לה' [גלאן שפעין מיניה אלא אלא מקדא אחרנא ליפלין דקדשי מובה אית בהו מעילה דכתיב ואיש כי יאכל קדש בשגגה וי

(ה) נהלא דל' כן

דקשי ברה חבית יצאו אלא קדושת דמים ואם כן איסור דאין פורין לא הוי אלא מדרבנן ומשום ביוון בהו מעילה א"צ דאיכא בבשר שאינו כלל לנבזה א"כ הוהא קדא דכל חלב דאימורי קדשים קלים ושר דקשי קדשים כל זמן שאין בהו היתר לנבזהו דהיינו קודם וזיקה כן

עין משפט
נר מצוה

א	א	מִי	פִּה	הַמְּלָכֹת
				מַעֲשֵׂה הַלֶּכֶת ג:
ב	ב	מִי	פִּי	הַמְּלָכֹת
				פֶּסֶחַ הַלֵּי יא:
ג	ג	מִי	פִּה	הַמְּלָכֹת
				מַעֲשֵׂה הַלֶּכֶת ז:
ד	ד	מִי	פִּה	הַמְּלָכֹת
				מַעֲשֵׂה הַלֶּכֶת ז:

תורה אור השלם

1. וְפֶשׁ כִּי תִמְעַל מֵעַל
וְחִטָּהּ בִּשְׁגָגָה מִקְדָּשִׁי יִי
וְהִבֵּי אֶת אֲשָׁמוֹ לַיִּי אֵיל
תָּמִים מִן הָעֶצֶן בְּעֶרְכָּךְ
כֶּסֶף שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
לְאִשָּׁם: וִיקָרָא ה טו

2. וְהִקְטִירִם הַבֹּהֶן
הַמִּזְבֵּחַ לַחֵם אִשָּׁה לְרִיחַ
נִיחֹחַ כָּל חֹלֵב לַיִּי:
וִיקָרָא ג טז

מוסף רש"י

קדיש קדישים ששחנן
ברוך. אַזײַע דערקען לעבט
און זיך יאָהוּ מײַסטער
מעלה, שהנחה את משה
פסוקה מעל (עלוי ב.)
שהיה חיה לא מעל דע
שיפוט. ער שחקר מנחם,
דעין קדיש דעם אים אמת,
מעל ער שחקר מדמיה, כּוֹן
שחלן און אַמלן או שהחיה נס
ובסחמנו, ער נדעלעל מנחם
אם קימעל לערנן קיטל און
שעמד לערנן און וועלן און
ער שחקר מדמיון, אַזל און
שליט ערנען לערנן, כּוֹן טוט
און וכוּ על אַקדע, ער שחן
אזײַע אַזל אסור מעל
ובסחמנו אסור דעלן לערנן
קימעל און פּרין און אַזל
לשחלען לעבנען, כּוֹן שנהיה
און פּרין מעל אַזל אַזל
מחן. (עלוי ב.) כל חלב
קדיש קדישים
ובסחמנו כּוֹן אַזל לערנעל
קדיש אים קימעל און לערנן
מעלה (חולין קד. עבא)
בריות. (ב.) יצאו מיד
מגילת דוד תורה. לא
שחקר אים, אַזל און לערנען,
וקדושת דעם וני ויל אים,
אזל פּרין און אַזל קדישים
לשחלען לעבנען. (עלוי ב.)
אזל מערנען און אים מעלה
(עלוי ב.)

רבינו גרשום

[illegible]

ישימים ומש"ה דין הוא דפודין בהם מעילה אע"ג דיש בהם